

פניני מבשר טוב

ליקוטי אמרים מתורת כ"ק אדמו"ר שליט"א
מביאלא

פרשת ויחי

בשלשלאות של ברזל היתה סוכ"ס ירידה,
אלא ירידה שאינה ניכרת בגלות גשמית,
אלא בגלות רוחנית.

ועניו הירידה היא שכבר לא היה בחינת
עבודת השם יתברך כמעלה עליונה כמו
שהיה בארץ ישראל. כי עיקר קיום התורה
והמצוות הוא דווקא בארץ ישראל, וכו'.

זה הרמז בסתימת התורה כשירד יעקב
אבינו למצרים, כי כבר אז החל הגלות
ובחינת הסתימה של עיניהם ולבם של
ישראל. אלא שכל זמן שהיה יעקב אבינו
ע"ה בחיים היה הדבר בהעלם ולא בא אל
הגילוי, אך בפנימיות כבר היו בני ישראל
בגלות. ורק לאחר הסתלקותו יצא אל הגילוי
בחינת סתימת העינים והלב של ישראל.

ובחינת סתימת לבם ועיניהם הוא,
שנאטם לבם מהרגשי הקדושה והחיות
בעבודת השם יתברך. כי באמת עבודת
האבות היתה במעלה היותר עליונה.. ועל כן
הרמז הוא בירידת יעקב אבינו לגלות
מצרים, כי אף שטרם החל קושי הגלות, אך
עיניהם ולבם של ישראל כבר נסתמו. ולאחר
פטירתו הורגש הדבר לגמרי.
בין אדם לחבירו עמ' קטז

נסתמו עיניהם ולבם - אטימות הלב מהרגשי
הקדושה
ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה.
(מז כח)

יבואר מה שנתקשינו בפרשת השבוע על
מה שפירש"י: "למה פרשה זו סתומה, לפי
שכיון שנפטר יעקב אבינו נסתמו עיניהם
ולבם של ישראל מצרת השעבוד שהתחילו
לשעבדם". - דלפי זה היה צריך להיות
הסתימה מרומז בעת הסתלקות יעקב אבינו,
ולא בשעה שירד למצרים.

ואשר יבואר בזה, דהנה איתא בגמרא
שבת [פ"ט]: "א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן:
ראוי היה יעקב אבינו לירד למצרים
בשלשלאות של ברזל, אלא שזכותו גרמה
לו..". ולהבין דברי חכמים, מה קס"ד שהיה
ראוי לירד בשלשלאות של ברזל, ומה אמרו
שזכותו גרמה לו.

אלא באמת נראה כי אף שלא ירד
בשלשלאות של ברזל, מיהו ירידה היתה
פה. והיינו שעצם הירידה למצרים, היה
ירידה לגלות. אלא שזכותו גרמה, והיה כעין
ירידה בשלשלאות של זהב. מ"מ ירידה

חומר איסור דאלהי כסף וזהב

ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני
במצרים. (מז כט)

ולכא מידי דלא רמיזי באורייתא [תענית
ט.]. ונוכל לרמז הדברים בדרך צחות
מכאיבה, בבקשתו של יעקב אבינו ע"ה
מיוסף הצדיק "אל נא תקברני במצרים".
ואיתא במדרש [הובא ברש"י] "מפני מה ביקש
יעקב אבינו שלא ליקבר במצרים, שלא יעשו
אותו עבודה זרה. שכשם שנפרעין מן
העובד כך נפרעין מן הנעבד". - ומרומז בזה
שלא רצה שיעשו אותו עבודה זרה של
ממון, כדרך שעושים גם כיום מקברי
הצדיקים ממון.

מאמר 'הכרת הטוב' עמ' רמח

הנחת שיש לאדם מילדיו זה מחיהו - וזו
הברכה הטובה ביותר

ויברך את יוסף ויאמר האלקים אשר
התהלכו אבותי לפניו וגו' המלאך הגואל
אותי וגו' הוא יברך את הנערים ויקרא וגו'
וידגו לרב בקרב הארץ. (מח - טו)

הנה התחיל "ויברך את יוסף" ולא מצינו
אחר כך כל ברכה ליוסף כי אם לנערים.

ואך נראה כי עיקר הברכה שאפשר לתת
לאדם היא נחת מן הבנים, כי על ידי זה יש
לו הכל. ולפיכך בברכת הנערים ממילא
נתברך יוסף כי זה כל מאווי. וכאשר שמע
יעקב כי [לעיל מה כו] "עוד יוסף חי וכי הוא
מושל בכל ארץ מצרים", מיד "ותחי רוח
יעקב אביהם" כי הנחת מן הבנים היא
המחיה את האדם, וזה כל תשוקתו.

קידוש ושבע ברכות ש"ק וגש תשמ"ט

בברכה כללית לא צריכים לתנאי ההשפעה

ויברך אותם, איש אשר כברכתו ברך
אותם. (מט כח)

ופשטות לשון הכתוב נראה שבירך כאן
יעקב ברכה כללית נוספת לבניו, מלבד
הברכה שבירכם לכל אחד בנפרד, ובנתיב
דברינו הביאור בזה, שהברכה שבירכם לכל
אחד בנפרד היה ברכה פרטית, והיה צריך
לברך לכל אחד כפי שורש מקור מחצבתו,
וכפי הברכה הראויה לו בתכלית הדיוק
בשורש שפע הברכה.

והברכה השניה הרי היא ברכה כוללת
לכלל ישראל, וכמבואר מדברי רש"י על
אתר "חזר וכללן כולן כאחד", דהיינו
שמלבד מה שבירך כל אחד ואחד מבניו
בברכתו הפרטית, הוסיף עוד ברכה כללית
לכללות ישראל יחדיו.

ומדויק מלשון הכתוב, שישנו חילוק
יסודי בין הברכה הפרטית שבירך יעקב
אבינו ע"ה לאפרים ומנשה, לברכה הכללית
שבה בירך את כל כללות ישראל יחדיו.
דהנה, בברכה הפרטית מדגיש הכתוב
בלשונו "איש אשר כברכתו ברך אותם",
ואילו בברכה הכללית נאמר בסתמא "ויברך
אותם".

ונראה המכוון בזה, כי דייקא בברכה
הפרטית מדגיש לנו הכתוב שהיה צריך
להתאים לכל אחד את ברכתו כפי עניינו
ונפשו, "איש אשר כברכתו ברך אותם".
וכמו שכתב בזה באור החיים הקדוש כאן
(מט כח).

מצד עצמם לקבלת הברכה הטובה. ובשורש כנסת ישראל לעולם אין מגיע שום פגם או הסתר ומניעה ח"ו, רק תמיד מצד עצמם מוכנים הם ועומדים לקבלת הברכה תיכף ומיד, בכל מצב ובכל אופן שיהיו, ומכל מי שמברכם.

שמחת נישואין עמוד קבו

לא כן בברכה הכללית המברכים לכנסת ישראל כולם יחדיו, שאין בהם שום גדרים ותנאים המצריכים את ההתאמה המדוייקת לכל אחד ואחד "איש אשר כברכתו", בכל התנאים והכלים שנתבאר לעיל הנצרכים לחלות הברכה. כי ישראל קדושים בכללותם מוכנים ועומדים תמיד לקבלת הברכה בכלים טובים, ומותאמים ומוכשרים

תורת רבויה"ק

"כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע היה מבקש שיפרסמו בין צעירי הצאן בתלמודי התורה את דבריו הק' של הרה"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע **"בסה"ק נועם אלימלך** בפרשתן (ד"ה שיכל) בו נלמד עד כמה על האדם להזהר בכבודו של חברו, ואלו דבריו הק':

"שְׁכַל אֶת יְדֵי כִי מְנַשֶּׁה הַבְּכוֹר, (מח יד). ולכאורה הטעם הוא ההיפך של עשיה [פירוש טעם כי מנשה הבכור, מנוגד לעשייתו במה ששיכל את ידיו] אלא למדה תורה דרך ארץ שינהוג אדם כבוד בחבירו לפי הראויה לו, ואע"פ שהיה יכול יעקב אע"ה לחזור ולהעמידם כרצונו זה [היינו אפרים] לימינו, וזה [היינו מנשה] לשמאלו, אלא שכוונתו היה שלא לבייש את מנשה, ולכך שכל את ידיו בראשם, וק"ל".

הָאֶסְפוּ וְאָגִידָה לָכֶם אֶת אֲשֶׁר יִקְרָא אֶתְכֶם בְּאַתְרֵי הַיָּמִים. (מט א)

וברש"י: בקש לגלות את הקץ ונסתלקה ממנו שכינה.

אמר מרן הרה"ק מלענטשנא זי"ע: שכאשר יבוא משיח יהיה הבושה גדולה מאוד אין לשער, מה שלא היו יודעים כולם כל הגאולה כי יראו מפורש בתורה קץ הגאולה. אך מחמת שנאמר (דניאל יב ד) **טוֹסוֹת וַחֲתוּמֵי הַדְּבָרִים.** ועתה אי אפשר לידע הקץ. **ואמר זה בשם רבותיו** נשמתם עדן. (רמתיים צופים)

כיוצא בזה, נאמר בשם היהודי הקדוש זצ"ל, שאמר שקודם ביאת המשיח יהיה טוב לישראל. טו"ב פעמים טו"ב [17 X 17] כמנין רפ"ט ["טרף"], היינו: "בעוד לילה", בעת הגלות, "ותתן טר"ף", עולה רפ"ט כמנין טוב פעמים טוב. (תפארת היהודי)

**נתרם על ידי הרה"ח ר' יחיאל אדלר שליט"א
לרגל שמחת נשואי בתו תחי'**

[שתתקום בעושה"ת ביום שני - אולמי 'הכרמיק' בית שמש]

זכות רבותינו הקדושים ודברי תורתיהם יעמוד לו לברכה והצלחה
ונחת מכל יוצאי חלציו בבריאות גופא ונהוריה מעליה
בורא עולם בקנין השלם זה הבנין

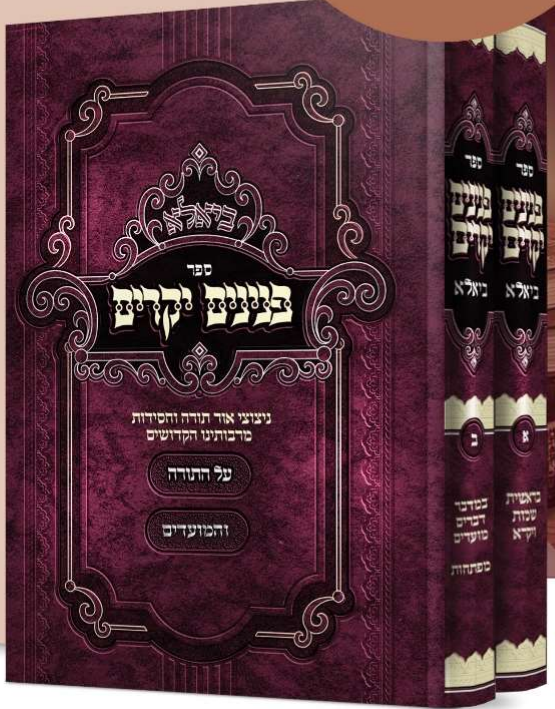
את האהבה בלילה

זה היום עשה ה' נגילה ושמחה כי
 בסעודת
 דשמוא
הזפוע
 ויצא לאור
 עולם

ספר
**פנינים
 וקדים**
 ביאור

על סדר התורה
 והמועדים

הוא בלי חדש מלא ישן נשן
 לקוטי אמדים השווים לכל נפש
 מבית מדרשם של יהודי הקדוש
 מפשיסחא ודה"ק מלענטשנא ז"ע
 וצאצאיהם הקי' אהרונים
 הבאים לדאשונה בפונדק אחד
 ערוכים עם כותרות בטוב טעם ודעת
 ובעיצוב מאוד עניים - בתוספת מפתחות
 עם מאות ערכים הפזורים בספר
 תורה מפוארה בכלי מפואר

להזמנות ופרטים: 054-846-8765
 בקרוב יפורסמו בס"ד נקודות המבדה